

ἀνερχοῦδεμα! (οὐραν = σου ἔναν). Συνών. ἀναμαλλίαι 1, *ἀναχορδεμός, *ἀναχόρδεψι, *ἀναχόρδισμα.

*ἀναχορδεμὸς ὁ, ἀνερχοῦδεμὸς Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀναχορδεύω.

*Ἀναχόρδεμα, ὁ ἰδ.: Εἶδες ἕναν ἀνερχοῦδεμὸν τὰ ροῦχα μέσ' ἔς τὸ παλαιόσεδονκο 'κεῖνο!

*ἀναχορδευτής ὁ, ἀνερχοῦδευτής Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀναχορδεύω.

Ὁ τὰ πάντα ἄνω κάτω ποιῶν, ὁ ταράττων τὴν τάξιν: Ἦρθε πάλι ἡ ἀνερχοῦδεύτρα κ' ἐνεκάτωσε δὲ ροῦχα μέσ' ἔς τὸ σεδούκι!

*ἀναχορδεύω, ἀνερχοῦδεύω Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ἀρχ. χορδεύω. Ὁ τύπ. ἀνερχοῦδεύω ἔξ ἁμαρτ. ἀνεχοῦρδεύω κατὰ μετάθ.

Ταράττω τὴν τάξιν, προξενῶ ἀταξίαν, σύγχυσιν: Μουρὲ, γιάδα κ' ἐνερχοῦδεύεις το τὸ σεδούκι; Μαλλίᾳ ἀνερχοῦδεμένα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναφύρω.

*ἀναχόρδεψι ἡ, ἀνερχοῦδεψι Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀναχορδεύω.

*Ἀναχόρδεμα, ὁ ἰδ.: Ὁ βερτοῖς ἔχει ἀνερχοῦδεψι (βερτοῖς = κόμη).

ἀναχορδίζω ἁμαρτ. ἀναχορδίζω Κρήτ. ἀνεχορδίζω Κάρπ. Α.Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ἁμαρτ. ρ. χορδίζω.

*Ἀναχορδεύω, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν.: Ἀναχορδίζω τὰ μαλλιά - τοὶ δουλειῆς Κρήτ. Νήματα - μαλλιά ἀναχορδισμένα αὐτόθ. Χωρίστρα ἀναχορδισμένη αὐτόθ. || Ἄσμ.

*Ὡ Παναγιά, δὲ βρίσκειται, ἔνα γομμάτι χτένι νὰ 'σιάζῃς τὴ χωρίστρα σου τὴν ἀναχορδισμένη! αὐτόθ.

*ἀναχόρδικος ἐπίθ. ἀναχόρδικος Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά, τοῦ οὐσ. χορδὴ καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ικος.

*Ἀτακτος, ἀκατάστατος: Εἶδα τὰ 'χεις τὰ πράματα ἀναχοῦρδικα 'σὰ τζῆ κουζουλῆς τὰ μαλλιά;

*ἀναχόρδισμα τό, ἀναχόρδισμα Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναχορδίζω.

*Ἀναχόρδεμα, ὁ ἰδ.: Ἐχουν ἕναν ἀναχόρδισμα τὰ μαλλιά σου, ἀπὸν δέ γατέω πῶς θὰ σοῦ τὰ χτενίσω!

ἀναχουλεύω Χίος 'ναχουλεύω Χίος 'ναχουλεύω Χίος ἀναχουχουλεύω Χίος (Καρδάμ.) — Λεξ. Δημητρ.

Πιθανῶς ἐκ τοῦ ρ. ἐνοχλεύω < ἐνοχλῶ. Ἰδ. ΓΧα-τζιδ. ΜΝΕ 1,270 καὶ 2,294. Ὁ τύπ. ἀναχουχουλεύω κατ' ἀναδίπλ.

1) Ἀναδεύω, ἀνακατώνω Χίος: Ἀναχουλεύω τὴ φωτιά. Τὸ παιδί ἀναχουλεύει τὰ χρώματα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀναχοβολῶ. 2) Ἀνακινῶν ἐρευνῶ, ἀναζητῶ Χίος: Ὁ ποντικός ἀναχουλεύει. Συνών. ἀνασκαλεύω 2, ἀνασκυβαλίζω 2, ζητῶ, ψάχνω, ψαχουλεύω. 3) Μεταφ. ὑποκινῶ ἔριδας, δημιουργῶ ἀνησυχίας, σκάνδαλα ἐνθ' ἀν.: Τὸ παιδί αὐτὸ ὅλο 'ναχουλεύει Χίος. Συνών. ἀναγέρνω Α 2 γ, ἀνακατεύω Β 3, ἀνακατώνω Β 5.

ἀναχούλης ὁ, ἁμαρτ. ἀναχουχούλης — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀναχουλεύω, παρ' ὁ καὶ ἀναχουχουλεύω.

Σκανδαλοποιός, ραδιοῦργος: Ἀναχουχούλης ἄνθρωπος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀνακατούρης. Πβ. *ἀναχυμιστής.

ἀναχοχλακίζω Δ.Κρήτ. — Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. ἀνεχοχλακίζω Θήρ. Α.Κρήτ. ἀναχοχλακῶ Δ.Κρήτ. ἀνεχοχλακῶ Α.Κρήτ. 'νεχοχλακῶ Α.Κρήτ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ ρ. χοχλακίζω. Ἡ λ. καὶ ἐν Ἐρωτοκρ. Β 771 (ἐκδ. ΣΞανθοῦδ.) «τὰ σωθικά ντ' ὡς τὸ θερμὸ βράζου ἀναχοχλακίζου».

Διατελῶ ἐν βρασμῷ, κοχλάζω ἐνθ' ἀν.: "Ὀδε θ' ἀνεχοχλακίσῃ τὸ νερό, νὰ ρίξῃς μέσα τὰ κουκκιά Κρήτ. Ἀνεχοχλακῇ τὸ τσιγάρι, μόνο ρίξε τοὶ βροῦβες (βραχυλ. ἀντι ἀνεχοχλακῇ τὸ νερό τοῦ τσιγαλιού) αὐτόθ. Ἐνεχοχλακίξε τὸ νερό, μόνο σ' κώσου νὰ χύσῃς τὴ δουγάδα αὐτόθ. Τὸ αἷμα μου ἀνεχοχλακῇ ἐκεῖα ποῦ τήνε θωρῶ αὐτόθ. Συνών. ἀναβράζω, Α 1, βράζω, χοχλάζω, χοχλακίζω.

ἀναχπάραχτα ἐπίρρ. Πόντ. (Κοτύωρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀναχπάραχτος. Πβ. ἀχπαράζω.

Αἰφνης, ἔξαφνα: Ἀναχπάραχτα εἶδ' αἶον ἐμπροστά μ'. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀναχάμπαρα.

ἀνάχρεια ἡ, Πελοπν.(Μάν.) ἀνάχρα Πελοπν. (Γέρμ. Καρδαμ. Κίτ. Λακων. Μάν.) ἀνάχρη Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ἀνάχραιο τό, Πελοπν.(Αἰγ. Καλάβρυτ. Μεσσ. Πύλ.) ἀνάχρηγιο Πελοπν. (Καλάβρυτ. Σουδεν.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀνά καὶ τοῦ οὐσ. χρεῖα.

1) Πᾶν οἰκιακὸν ἔπιπλον ἢ σκεῦος Πελοπν.(Αἰγ. Γέρμ. Καρδαμ. Κίτ. Λακων. Μάν. Μεσσ. Πύλ.): Αὐτὸ εἶναι ἀνάχρεια τοῦ σπιτιοῦ Μάν. Ὅ,τι ἀνάχρα εἶχε τὴν ἐπούλησε Γέρμ. Εἶχα τόσες ἀνάχρες καὶ χαθήκανε Μάν. Ἐπούλησε τ' ἀνάχρεια τοῦ σπιτιοῦ του Μεσσ. || Παροιμ. Δὲν εἶμαι ξύλο τῆς φωιτᾶς, εἶμαι ξύλο τῆς ἀνάχρας (πρὸς τοὺς θεωροῦντας τοὺς ἄλλους εὐτελεῖς) Κίτ. Συνών. ἀγγεῖο 1, ἀναχρικὴ. β) Τὸ σύνολον τῶν πρὸς ἐργασίαν τινὰ ἀπαιτουμένων ἐργαλείων Πελοπν.(Καλάβρυτ. Σουδεν.): Μὴν τὰ δίνετε τ' ἀνάχρηγιά σας Σουδεν. Φέρ' τ' ἀνάχρεια μου Καλάβρυτ. Συνών. ἀγγεῖα (ἰδ. ἀγγεῖο 3). 2) Ἰδιοκτησία, κτῆμα Πελοπν.(Ἀρκαδ.): Εἶναι ἀνάχρη μου.

ἀναχρεῦω Πελοπν.(Λακων.) Μέσ. ἀναχρεύομαι Πελοπν. (Γέρμ. Λακων. Μάν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀνάχρα, δι' ὁ ἰδ. ἀνάχρεια.

1) Ἐνεργ. καὶ μέσ. ἐρευνῶ διὰ νὰ εὕρω οἰκιακὸν τι σκεῦος Πελοπν. (Λακων. Μάν.): Τί ἀναχρεύσαι; Μάν.

2) Μέσ. ἀναμειγνύομαι Πελοπν. (Γέρμ. Μάν.): Αὐτὸς ἀναχρεύεται ἔς τὰ σπιτιάτικα Γέρμ.

ἀναχρικὴ ἡ, Πελοπν. (Κάμπος Λακων. Μάν.) ἀναχρικό τό, Πελοπν. (Βούρβουρ. Καλάβρυτ. Λάστ. Μεσσ. Κορινθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀναχρικός < ἀνάχρεια.

Ἀνάχρεια 1, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν.: Βάλ' τ' ἀναχρικό ἔς τὴ θέσι του Καλάβρυτ. Δὲν εἶναι νὰ τοῦ λείπῃ κἀνενὸς τ' ἀναχρικό αὐτόθ. Ἐψωνίσανε τ' ἀναχρικά τοῦ σπιτιοῦ Μεσσ. Μάζω τ' ἀναχρικά (μάζω = μαζεῦω) αὐτόθ.

ἀναχτίζω Κρήτ. ἀνεχτίζω Κάρπ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ μεταγν. ἀνακτίζω.

1) Κτιζῶ ἐκ νέου, ἀνεγείρω τι ἐρειπωθὲν Κρήτ.: Ἄσμ. Οὐλα 'γινήκαν τρόχαλος καὶ ποῖος νὰ τ' ἀναχτίσῃ;

Συνών. ξαναχτίζω. β) Ἐπιδιορθῶν Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Μωρὲ δὲ βάς ν' ἀνεχτίσῃς τὸ δρόφο τ' ἀβελακιοῦ, μόνο θὰ πᾶς πάλι ἔς τὸ γαφενέ; 2) Οἰκοδομῶ, ἀνεγείρω, κτιζῶ Κάρπ.: Ἄσμ.

Καὶ μέσα ἔς τὰ ριζόσυνα τὴ μάντραν ἀνεχτίζει.

Ἡ σημ. καὶ μεσν. Πβ. Περί δυστυχ. καὶ εὐτυχ. στ. 136 (ἐκδ. SLambros σ. 295) «θέλεις ἰδεῖν παράξενον τῆς

δυστυχίας κάστρον, | τὸ ἀνέκτισεν ἢ συμφορὰ, τὸ ἀφιέρωσαν αἱ λῦπαι». Συνών. *χτίζω*.

ἀνάχτισμα τό, Ζάκ. *ἀνέχτισμα* Νάξ. (Ἀπύρανθ.)
Ἐκ τοῦ ρ. *ἀναχτίζω*.

1) Ἀνοικοδόμησις ἐρειπωθέντος οἰκοδομήματος Ζάκ. Συνών. *ξανάχτισμα*. 2) Ἐπιδιόρθωσις Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Κάθε χρόνο θέν οἱ τράφοι ἀνέχτισμα*.

ἀνάχτορο τό, λόγ. σύνθη. *ἀνέχτορο* ἐνιαχ.
Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐσ. *ἀνάκτορον*.

Συνήθως κατὰ πληθ. ἢ κατοικία τοῦ βασιλέως: Ὁ βασιλεὺς κάθεται 'ς τ' ἀνάχτορα. Φυλάει σκοπὸς 'ς τ' ἀνάχτορα. Συνών. *παλάτι*. || Φρ. *Σπίτι ἀνάχτορο* (πολυτελές).

ἀναχτυπημὸς ὁ, ἀμάρτ. *ἀνεχτυπισμὸς* Νάξ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀναχτυπῶ*. Ὁ τύπ. *ἀνεχτυπισμὸς* κατὰ τὰ ἐκ τῶν εἰς -ίζω ρ. παραγόμενα.

Σύγχυσις, ταραχή: Ἡ κόρη βλέπει τὴ μάνα της μέσα 'ς ἓνα καζάνι 'ς τὸν ἄλλο κόσμον κι ἀπὸ τὸν ἀνεχτυπισμὸν της τρέχει μέσα νὰ τὴνε πιάσῃ (ἐκ παραμυθ.).

ἀνάχτυπος ὁ, ἀμάρτ. *ἀνέχτυπος* Πάρ. Σίφν.

Ἐκ τῆς προθ. *ἀνά* καὶ τοῦ οὐσ. *χτύπος*.

1) Θόρυβος, κρότος Σίφν.: *Ἀκουσα ἀνέχτυπο*. 2) Παλμὸς τῆς καρδίας Πάρ.

ἀναχτυπῶ ἀμάρτ. *ἀνεχτυπῶ* Κύθν. Νάξ.

Ἐκ τῆς προθ. *ἀνά* καὶ τοῦ ρ. *χτυπῶ*.

Πάλλομαι, ἐπὶ τῆς καρδίας ἔνθ' ἀν.: *Ἀναχτυπᾷ ἡ καρδιά μου* Κύθν. *Ἦνεχτύπησεν ἡ καρδιά τῶνε* Νάξ. Συνών. *ἀποχτυπῶ*, *καταχτυπῶ*, *χτυπῶ*.

ἀνάχυμα τό, Δ.Κρήτ. Κύθηρ. Πελοπν. (Μεσσ.) — *Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημοτ.* *ἀνάχ'μα* Θράκ. (Αἰν.) *ἀνάχιονμα* Πελοπν. (Μάν.) *ἀνέχυμα* Ἄνδρ. Κάμπ. Α.Κρήτ. *ἀνάχυμο* Δ.Κρήτ. (Ἀνώγ. κ. ἀ.)

Τὸ μεταγν. οὐσ. *ἀνάχυμα*.

1) Τὸ διὰ τὴν ζύμωσιν τοῦ ἄρτου προωρισμένον ὕδωρ Κρήτ. 2) Τὸ εἰς τὸν ἀποστραγγισθέντα ἐκ τοῦ πηχθέντος τυροῦ ὄρον ἐγχυνόμενον γάλα πρὸς παρασκευὴν τῆς μυζήθρας Κρήτ. — *Λεξ. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημοτ.*: *Ἀναζένει τὸ γάλα καὶ βγάνει τὴ μαλάκα, ὅστερα βάνει τ' ἀνάχυμα καὶ βγάνει τὴ μυζήθρα* Κρήτ. Συνών. *πρόσγαλο*.

3) Ὁργωμα τοῦ ἀγροῦ Ἄνδρ. Κάμπ. Κρήτ. Κύθηρ. Πελοπν. (Μάν. Μεσσ.): *Τ' ἀνέχυμα ξυπνᾷ τὸ χωράφι* Κάμπ. *Σήμερα ἔχουμε ἀνάχιονμα* Μάν. *Κάνω τὸ χωράφι ἀνάχυμα* Κύθηρ. *Βαρῶ ἀνάχυμα* Μεσσ. *Διὸ ἀνεχύματα ἦκαμα τὸ χωράφι γὰ νὰ ξεριζωθοῦνε τὰ χόρτα* Κρήτ. Πβ. *ἀναχύμισμα*. β) Τὸ δεύτερον σταυροειδὲς ὄργωμα τοῦ ἀγροῦ Θράκ. (Αἰν)

ἀναχυμίδα ἡ, ἀμάρτ. *ἀνεχυμίδα* Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀναχυμίζω* καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ. -ίδα.

Τάσις πρὸς ἐμετόν: *Ἀνεχυμίδα μοῦ ῥθε καὶ θὰ ξεράσω. Ἐνα ψοφισμένο σκύλλο εἶδα καὶ μ' ἔπιασε ἀνεχυμίδα*. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀνακέρωμα*.

ἀναχυμίζω Ἀντικύθ. Κρήτ. Πάρ — *Λεξ. Λεγο. Βλαστ.* 285 *ἀναχυμίζω* Κρήτ. *ἀνεχυμίζω* Θήρ. Ἰων. (Κρήν.) Κίμωλ. Α.Κρήτ. Κύθν. *ἀνεθυμίζω* Ἰων. (Κρήν.) *ἀνεχυμίζω* Α.Κρήτ. *ἀνιχυμίζου* Σάμ. *ἔνεχυμίζω* Ρόδ. *ἀνεχυμῶ* Πάρ. Μέσ. *ἀνεχυμίζομαι* Ἄνδρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τῆς προθ. *ἀνά* καὶ τοῦ ρ. *χυμίζω*.

Α) Ἐνεργ. 1) Ἀνακινῶ, ἀναταράττω, ἀνασεῖω κυρίως τὴν χύτραν διὰ νὰ μὴ κολλήσῃ τὸ φαγητὸν εἰς τὸν πυθμένα Θήρ. Ἰων. (Κρήν.) Κίμωλ. Κρήτ. Νάξ.

(Ἀπύρανθ.) Πάρ. — *Λεξ. Λεγο. Βλαστ.* 285: *Ἀναχύμιση τὸ τοικάλι* Κρήτ. *Ἀνεχύμιση τὸ φαεῖ* Κίμωλ. *Πάαινε ν' ἀνεχυμίσῃς τὰ φασόλια* Ἀπύρανθ. *Ἀνεχυμισμένο τὸ ἔχω τὸ τοικάλι* αὐτόθ. β) Ὑπανεγείρων δοχεῖόν τι ἢ σάκκον σείω αὐτὸν ἢ κτυπῶ ἐπὶ τοῦ ἐδάφους διὰ νὰ συμπιεσθῇ τὸ περιεχόμενον καὶ δεχθῇ οὕτω μεγαλυτέραν ποσότητα Κρήτ.: *Ἀνεχύμιση τὴ γόφα νὰ κάτσουν δὲ σταφύλια γὰ νὰ βάλῃς ἀκόμα κάδοσα*. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀνασακκιάζω* 1.

2) Μετακινῶ πράγματα ζητῶν νὰ εὑρω τι καὶ γενικῶς ἀνερευνῶ, ζητῶ Κρήτ. Ρόδ. Σάμ.: *Ἐνεχούμιση ὅλο δὸ δόπο, μὰ δὲ δὸ βρῆκε* Κρήτ. *Μὴ βάς ν' ἀνεχυμίσῃς, γιατί δὲ δὸ ἔχω ἔκεία* αὐτόθ. *Οὐλα εἴ ἀνιχούμ'σα κι δὲ βόρισα νὰ τὸν πιτύχου* Σάμ. Συνών. *ἀνακατεύω* Α3β.

3) Σκάπτω Κρήτ.: *Ἀναχυμίζει ὁ χοῖρος τὴ γοπρὲ (κόπρον)*. *Ἐπῆγεν ὁ χοῖρος σου καὶ μ' ἀναχούμιση δὸ σόχωρο*. Συνών. *ἀνασκάπτω*.

4) Κάμνω τινὰ νὰ αἰσθανθῇ τάσιν πρὸς ἐμετόν Α.Κρήτ.: *Ἐνεχούμιση με τὸ φαεῖ ἀπὸ ἴφρα*. Συνών. *ἀναγουλιάζω* 3β, *ἀνακατεύω* Α2, *ἀνακατώνω* Α2.

β) Ἐνεργ. καὶ μέσ. αἰσθάνομαι τάσιν πρὸς ἐμετόν Α.Κρήτ.: *Μὲ τὰ λόγια σου μ' ἔκαμες ν' ἐνεχούμιση*. *Μὴ λές πρᾶμα ἐδὰ ποῦ τρώμε, γιατί θ' ἀνεχυμίσω νὰ βγάλω τὸ φαεῖ*. *Ἀνεχυμίζομαι καὶ θὰ ξεράσω*. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀναταράζω* 4. 5) Ἀμτβ. ἐκχέω τὸν χυμὸν μου, μαραίνομαι Ἀντικύθ. Κίμωλ. Κρήτ.: *Ἀνεχυμίζει τὸ γέννημα* Κρήτ. *Τὸ σπαριὸ εἶναι ἀνεχυμισμένο* Κίμωλ.

Β) Μέσ. 1) Αἰσθάνομαι φρικίαςιν, φρίττω Ἄνδρ. Κύθν. Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Ἐνεχυμίστηκα ἅμα σέ 'δα νὰ τρώς λεμόνι* Ἄνδρ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. *ἀνατριχιάζω* 1. 2) Ἐξάπτομαι, διεγείρομαι, ἐρεθίζομαι Κρήτ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.): *Ἐνεχυμίστηκα ὅ,τι καὶ τὸν εἶδα ν' ἦρθε μου νὰ χυθῶ νὰ τὸνε μαδήσω (ὅ,τι=μόλις)* Ἀπύρανθ. *Ἐνεχυμίστη τὸ αἷμα τῆς, ὅτε τὸν εἶδε, ἐθνημήθη δὴ παλαιὰ τῶν ἀγάπη* αὐτόθ. Πβ. *ἀνάφτω* Α2.

ἀναχύμισμα τό, ἀμάρτ. *ἀνεχύμισμα* Νάξ. (Ἀπύρανθ.) *ἀνεχούμισμα* Α.Κρήτ. (Σητ)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀναχυμίζω*.

Ἀνακάτευμα, σύγχυσις, σύμφυρσις ἔνθ' ἀν.: *Ἀπὸν εἴ ἀνεχούμισμα ποῦ ἔκαμε δὲ βορεῖ νὰ βρῇ κιὰεῖς πρᾶμα* βλδὸ Σητ. *Μὲ εἴ ἀνεχούμισμα ποῦ ἔκαμε ἐγενήκανε ὅλα τὰ πράματα ἄνω κάτω* αὐτόθ. *Καμένον ἀνεχύμισμα ποῦ τῶ δὸ ἔκαμες, δὲν εἶδ' ἄξα καὶ οὐ νὰ φάς, καμένη!* Ἀπύρανθ. Πβ. *ἀνάχυμα*.

* **ἀναχυμιστής** ὁ, θηλ. *ἀνεχυμιστριά* Α.Κρήτ. (Σητ.)

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀναχυμίζω*.

Ὁ τὰ πάντα ἀνακινῶν καὶ ἀνερευνῶν, εἰς ὅλα ἀνακατευόμενος, σκανδαλοθήρας: *Δὲ βορεῖ νὰ γλυτώσῃ πρᾶμα ἀπὸν τὸ ἀνεχυμιστριά*. Πβ. *ἀναχούλης*.

* **ἀναχυμιστὸς** ἐπίθ. *ἀνεχυμιστὸς* Θήρ.

Ἐκ τοῦ ρ. *ἀναχυμίζω*.

Ὁ ἀνακινηθεὶς, ἀναταραχθεὶς, κυρίως ἐπὶ φαγητοῦ ὅπερ ἀνακινεῖται δι' ἀνασείσεως τῆς χύτρας διὰ νὰ μὴ κολλήσῃ εἰς τὸν πυθμένα.

ἀναχύνω Κρήτ. Κύθηρ. Παξ. Πελοπν. (Βούρβουρ. Λακων. Μεσσ.) *ἀναχιόνω* Πελοπν. (Λακων. Μάν.) *ἀναχύνου* Θράκ. (Αἰν.) *ἀνεχύνω* Ἄνδρ. Κάμπ. Α.Κρήτ. *ἔνεχύνω* Α.Κρήτ. *ἀναχάω* Κέρκ. (Ἀργυραδ.)

Ἐκ τοῦ ἀρχ. *ἀναχέω*. Ἡ λ. καὶ παρὰ Δουκ. Περὶ τῆς λ. ἰδ. ΒΦάβην ἐν Ἀθηνᾶ 42 (1930) 251. Τὸ *ἀναχάω* ἐκ τοῦ *ἀναχέω* διὰ τῶν μεταβατικῶν τύπων **ἀναχέω* - **ἀναχῶ*.

